

zijn te zeggen, dat wij ons collectief mogen verbinden aan ziekenfondsen, want de leiddraad van het hoofdbestuur wijst er uitdrukkelijk op, dat de Maatschappij het contract moet sluiten, waaruit volgt, dat het woord „collectief” gerust kan vervallen en dat een „clubje” van geneesheeren, zonder zich aan het bindend besluit te stooten, geen contract kan aangaan met ziekenfondsen.

In antwoord op de vraag, of wij veilig zijn bij een contract, door onze Maatschappij gesloten, raad ik collega KOCH aan eens af te wachten, totdat hij deze contracten voor zich heeft, dan kan hij beoordeelen, of het gelukt is door de bepalingen van het contract datgene te bereiken, wat wij bij individueele aansluiting aan een ziekenfonds wenschen te bereiken door macht in het bestuur en in de algemeene vergadering.

Wat onze Maatschappij zal moeten doen, indien een ziekewet is ingevoerd, zal zóó zeer moeten afhangen van de bepalingen van die wet, dat wij ons daarover nog onmogelijk kunnen uitspreken.

Dordrecht, 21 Juni 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

II.

Nog slechts een kort antwoord op het ingezonden stuk: „collectief contract” van collega VAN BRUGGEN in het vorig nummer.

Dat het hoofdbestuur en de commissie inzake ziekteverzekering reeds in 1912 in „embryonalen” vorm met een dergelijk plan omgingen, doet niets ter zake: *wij, de leden der Maatschappij, hebben het bindend besluit genomen en niet die besturen!* Met rechtskundige spitsvondigheden en haarkloverijen zijn wij niet op de hoogte! Wij noemen ons fónsdgeneesheer en deelgenoot aan het fonds, al staat onze vakvereeniging tusschen ons en het fondsbestuur, evenals de arbeiders, die door een collectief contract van hun vakvereeniging verzekerd zijn bij een afdeulingsziekenfonds, zich zelf „verzekerden” achten bij dat fonds.

Het *feit* kan collega VAN BRUGGEN niet met mopie woorden wegredeneeren, dat wij principieel afwijken van ons bindend besluit. Willen de leden der Maatschappij dat: welaan, wijzigt dan het bindend besluit, maar doet het ruiterlijk, niet op deze wijze en vooral, geef ons tijd over die gewichtige stof na te denken.

Kampen, 20 Juni 1914.

J. D. C. KOCH.

ARTIKEL 18 EN HET COLLECTIEVE CONTRACT.

In het concept huishoudelijk reglement lezen wij in art. 18: „Geen lid mag deelnemen aan een onderneming, een rechtspersoonlijkheid bezittend lichaam of een instelling op ziekenfondsgebied van welken aard ook, tenzij hij daartoe de goedkeuring van het hoofdbestuur heeft verworven”.

Hierop is door de afdeeling 's-Hertogenbosch en O. een amendement ingediend, waarbij tusschen „van welken aard ook” en „tenzij” wordt ingelascht: „opgericht of gewijzigd na 1 September 1912”.

Om de navolgende reden ontraad ik het aannemen van dit amendement.

Wanneer in een afdeeling zijn lang bestaande dokters-apothekersfondsen en arbeiders-ziekenfondsen, en een afdeulings-ziekenfonds wordt opgericht, dan zullen eerstgenoemde in het afdeulingsziekenfonds worden opgelost. Als nu de collega van het arbeiders-ziekenfonds, als groote voorstander van onze organisatie, zijn verbintenis in de waagschaal stelt door het bestuur voor de keuze te stellen: collectief contract of ontslagneming, en het contract wordt niet aanvaard, dan zou de afdeeling volgens het amendement 's-Hertogenbosch geen verweermiddelen hebben ten opzichte van een deloyale collega, die zich voor het fonds beschikbaar stelde. Dit zou toch zeker